

4.

Nedokázal se vyhnout ptákům, ačkoliv jel pomalu a kličkoval mezi nimi.

Pod nízkým nebem barvy cementu zaparkoval služební auto na uježděné ploše mezi čističkou a kafilerií, která byla vidět dole pod silnicí. Hnědě, okrově a šedivě zbarvené hory, podobající se gigantickým písečným nádrům, tvořily hradbu za řadou borovic, mezi nimiž se na březích Arvy mísily olše. V pozadí mraky pohlcovaly vrcholy a klouzaly mezi stěny připomínající svou barvou kovové pily. Vypadalo to, jako kdyby bylo nebe na dosah ruky a zahánělo nádeji na hezký den. V Sagas dokázalo slunce zmizet i na několik týdnů. Zdejší obyvatelé nazývali toto období bez slunečního světla „černá smrt“. Černá smrt narušovala morálku a v údolí, hlavně na podzim, zvyšovala počet sebevražd. Svědčily o tom oficiální statistiky.

Kapitán Paul Lacroix vystoupil z auta spolu s Louisou, mladou četnicí, o celé čtvrt století mladší než on. Rozhlédli se a kolem spatřili spoustu mrtvých ptáků.

„Ornitologové říkají, že hejno v noci něco vyděsilo,“ vysvětloval. „Pokud máme těm odborníkům věřit, tak ptáci ve tmě skoro nevidí. Tisíce ptáků vzlétlo z větví, na nebi se srazilo a popadalo v rozloze

několika hektarů. Podle různých svědectví k tomu došlo mezi 2.10 a 2.20.“

Připojili se k rotmistru Martinimu, zástupci velitele. Čekal na ně se zkříženými pažemi a celý se třásl. U nosu mu visela kapička vody.

Listopadový vítr a vlhkost je bičovaly do tváří a pronikaly všemi vrstvami oblečení. Podali si ruce, a Benjamin Martini, dvaapadesát let, s rozcuchanými kudrnatými vlasy a s výrazem dvojníka Toma Hankse, řekl:

„Tělo jsme našli támhle. Pojdte za mnou.“

Měl bezvýrazný hlas a voskovou pleť, jako většina obyvatel údolí. Všichni tři obešli kopec a vešli do lesa. Přizpůsobovali chůzi kapitánovi, který ošklivě kulhal na pravou nohu. Rozložil papírový kapesník a podal ho Louise.

„Máš na levém lokti ptačí trus.“

„To snad není pravda... Fuj!“

Pozoroval ji, jak si s odporem bílou skvrnu čistí.

„Víš určitě, že to zvládneš? Můžu tě toho ušetřit, víš?“

Louisa zmuchlala kapesník a strčila ho do kapsy bundy.

„To uvidíme, až si tím projdu.“

Zrychlila vojenský krok. Svou chůzí, tím, jak se držela vzpřímeně a jak hrdě vystrkovala bradu, chtěla zdůraznit své odhodlání. Paul využil okamžiku, kdy zůstal sám, a promasíroval si pravé koleno. Jakmile bylo trochu vlhko, klouby ho začaly příšerně bolet. To znamenalo, že ho bolely skoro pořád.

Martini jim podal latexové rukavice.

„Jedna kajakářka, nějaká Isabella Davigniová, našla mrtvolu v 9 hodin 50 minut. Je z Albionu. Sjížděla Arvu a fotila si mrtvé ptáky na břehu. Když mrtvolu spatřila, okamžitě zavolala na stanici. Brunet, Tardieu a já jsme sem přijeli v 10 hodin 20 minut a hned jsme zavolali tebe.“

Paul si všiml kajaku vytaženého na břeh kousek níž po proudu.

„Kde je ta Isabella Davigniová?“

„Strašně zvracela a bylo jí špatně. Tardieu ji odvezl na stanici.“

Přešli po koberci borovicového jehličí a dostali se na kamenitý a štěrkový levý břeh Arvy. Všude kolem se váleli mrtví špačkové a Paul měl pocit, že se pohybuje v nějakém katastrofickém filmu. Zvedl zrak. Tři sta metrů nad nimi ptáci pod černými mraky vytvářeli hroživé geometrické obrazce. Jako kdyby nějaká neviditelná ústa vychrlila gigantická zrnka černého písku, která se teď otáčela ve vysokém víru. Navzdory nočnímu masakru špačkové ve svém neuvěřitelném baletu pokračovali.

Paul si pečlivě prohlížel okolí a zaznamenával do paměti všechny detaily. Řeka byla na tomto místě široká a divoká a měla ledově modrou barvu. Proudů sem lákaly spoustu vodáků. K řece se dalo snadno dostat buď přes kafilerii, nebo po místní cestě, vedoucí několik kilometrů podél vody. Četníci zamířili k Brunetovi, který porízoval mobilem fotky a hlídal, aby se k mrtvole nikdo nepřiblížil.

11 hodin 19 minut. Paulovi zazvonil smartphone. Neznámé číslo. Rychle vymáčkl melodii *I Will Survive*, kterou měl nastavenou jako vyzváněcí tón, hovor nepřijal a podle předpisů zůstal stát krok od mrtvoly. Louisa si stoupla stranou.

Posadil se na bobek. Byl to den, o němž se bude v Sagas ještě dlouho mluvit. Záplava špačků... Násilný zločin, po němž zůstala napůl odhalená oběť ležet na břehu řeky... Zatracené lákadlo pro tlustého Chamarlaina, místního novináře, který se tady jistě brzy objeví i se svým zápisníkem. V malém údolí se novinky šířily rychle.

Zkoumal mrtvolu a snažil se zachovat chladnou hlavu. Spolu s Martinim už měli hodně co do činění se sebevrahy a s podezřelými úmrtími, ale nikoliv s vraždami. Zhluboka se nadechl, nastavil mobil na nahrávání a začal s prvním ohledáním. Bude v tom pokračovat až přijedou technici, ale první kontakt považoval za důležitý, chtěl oběť vidět ještě za tepla.

„Je 11 hodin 22 minut 6. listopadu 2020. Tělo bělošky střední postavy a neurčitého věku, ale řekl bych, že jí muselo být tak mezi pětatřiceti až čtyřiceti roky. Našla ji Isabella Davigniová z Albionu, když sjížděla řeku na kajaku. Vlhko, dopoledne drobně mžilo. Tělo leží v poloze na zádech na levém břehu Arvy severně od hlavní silnice, v úrovni čističky, dva kilometry jižně od města.“

Naklonil se nad tělo.

„Zkroucená levá ruka ve výši ramene, tvořící devadesátistupňový úhel vůči tělu. Na levém stehně leží na jejím pravém stehně špaček, po pádu zakrvácený. Žena musela pravděpodobně zemřít ještě dřív, než dnes v noci začali z nebe pršet mrtví ptáci...“

O kousek se posunul.

„Drobné krvavé stopy na prstech levé ruky v úrovni nehtů. Vlasy špinavý blond, dlouhé asi třicet centimetrů. Díky modřinám a podlitinám se nedá rozeznat obličej. Na první pohled má natržené pravé obočí a podle otoků zlomené lícní kosti. Nos je přerazený... Vzhledem k poškození obličeje lze usuzovat, že ji vrah tloukl nějakým velkým oblým předmětem nebo kamenem, které se tu nacházejí všude kolem. V ústech má nacpaný kus černé látky, sloužící jako roubík. Evidentně se jedná o ponožky, což potvrzuje fakt, že je oběť bosá.“

Podíval se na Louisu. Mrkla na něj, že je v pořádku. Držela v ruce notes a všechno si zapisovala. Pokračoval:

„V bezprostřední blízkosti těla nejsou vidět žádné boty. Na chodidlech má řadu ran a... podle úhlu, v jakém se noha nachází, lze soudit, že má zlomený kotník. Džínsy a kalhotky má stažené na kolena. Na vnitřní straně stehén jsou vidět modřiny a, ehm, pravděpodobně došlo i k vaginálnímu krvácení.“

Zmáčkl tlačítko pauza. Tahle žena byla určitě znásilněná a pak zavražděná. Snažil se ovládnout černé myšlenky, nadechl se a pokračoval: